

Francesc, germà

Deixa'm dirigir-te aquestes ratlles ara quan encara no ens coneixem i abans no deixis de ser el meu col·lega, i que et pugui tractar de tu ni que sigui tard per dirigir-te obertament aquestes quatre ratlles. Sé que a partir de l'octubre, des que t'han assenyalat amb el dit per tal que exerceixis com a bisbe a Girona, t'hauré de tractar de senyor o eminència o de vostè perquè necessiten –els de dalt, tu no ho sé– que entre els dos hi hagi una distància. No podria ser d'altra manera. Fa temps que creia que això podia canviar, ara no.

No ens coneixem. Mentre deus estar llegint els informes de tots els capellans i mentre nosaltres estem també recopilant tots els informes que ens arriben de la teva persona, et diré que he viscut –per sort– els últims temps d'abans del concili i els canvis que es varen anar produint amb la il·lusió viscuda dels capellans grans que coneixia i anava coneixent. Era il·lusió de canvi, d'esperança d'una altra església possible, d'una església propera, unes celebracions que s'anaven adequant a cada circumstància i a cada moment segons els que celebraven en comunitat. Aquí podríem fer moltes referències a la fe viscuda del passat i com s'anava transformant i vivint a cada moment de la vida. Vivíem i ens formàvem amb aquesta il·lusió que ens venia del Concili Vaticà II amb aquella idea d'obrir finestres perquè hi poguéssim entrar el buf de l'esperit i poguéssim sortir-ne'n tot allò que s'havia de bandejar, i viure i transmetre el missatge de Jesús i anar deixant l'església anquilosada en el passat i del passat. “Ara és l'hora de la col·legialitat”, se'ns deia tot il·lusionats. Ens han enganyat. On és aquest Concili? On són ara aquests capellans il·lusionats? on són? On és la col·legialitat?

Ja sabem que als bisbes no es posen pas nerviosos ja que confien que els “neomoviments” ja els hi faran perpetuar l'espècie. Però, de camí, allò que es diu camí, on són els camins nous que la nova societat ens demana i ens va demanant constantment i ràpidament avui com mai? Amb els joves no els podem pas amagar el futur negre que tenim, ja el veuen, tal com ens deia en Marià Corbí un dia en el Fòrum Joan Alsina: “no tenim joves perquè no hi veuen cap futur en l'església”. I quina raó que té. Ja ens hi podem escarrassar que per aquest cantó no farem pas res. Però els bisbes estan tranquils perquè encara són capaços d'omplir places plenes de joves o quan van a les parròquies ho troben ple de gent. I s'enganyen i volen estar enganyats.

Francesc, germà, seràs guardià o pastor? Ja sé el que em diràs, i no crec que se'n pugui ser les dues coses. Però, jo crec, que et deuen haver posat perquè en siguis el guardià, si no fos així potser nosaltres hi haguéssim pogut dir alguna cosa. Però no ens deixen, no som encara majors d'edat, i potser tampoc no som prou de fiar, els de la feixa de baix. Jo que sóc d'aquesta feixa, no sóc gens ortodox ni a vegades prou respectuós, el que sí, com molta altre gent, necessito que se'm parli d'evangeli i no d'església ni de poder ni de jerarquies ni de magisteris ni de tradicions ancestrals.

M'agradaria que tots poguéssim recitar aquell text de Martin Luter King: “He somniat...” perquè voldria dir que encara tenim il·lusió i esperança. Voldria dir que encara estem compromesos en viure el Regne i treure tota injustícia i desigualtat. I la dona, Francesc, germà, i la dona? No creus que hauríem de lluitar plegats per canviar aquesta situació de marginació que viu la dona en el sí de la nostra església? També esgrimiràs les dues raons eternes: la tradició i que entre Jesús no hi havia cap dona?

Per acabar et faria un prec: no pateixis pel món que vivim: ni per la llibertat, ni per la democràcia, ni pel relativisme...hi vivim i hi hem de viure i hi viurem amb més o menys felicitat si sabem pensar amb l'altre, d'això n'estic segur. El món no s'acaba aquí ni que vulguem. Tu també a la teva parròquia de Granollers has patit el davallament del nombre de gent que s'aplega a la parròquia. Com ho vius: amb resignació? No seria hora de dir: som una altra església, hem d'anar cap a una altra església? No pateixis com pateix el nostre bisbe ja emèrit, que pateix pel relativisme, enyora la influència que té la religió a EEUU d'Amèrica (que el nom de Déu estigui a la moneda–feliçment tretes ja de les nostres) i que els polítics encara jurin davant la Bíblia; suposo que deu enyorar també l'espiritualitat que fa omplir carrers i places. Tampoc li agrada els capellans aplegats en el Fòrum Joan Alsina – més aviat, desprecia i ha volgut marginar-ne el col·lectiu. Jo com a membre del Fòrum n'estic molt content de ser-ne i he après molt durant tot aquest temps.

Francesc, germà i col·lega, em queden deu anys per la jubilació. Mentrestant, esperarem que es produeixi el miracle de petits gestos: que a la guia de l'església gironina no hi figuri el títol sinó la condició davant del nom de cadascú; que no facis servir ni anells ni bàculs i barrets ni ornaments que ens recordin el passat–sigues senzill fins i tot amb això; no et facis dir “senyor” –que de “senyor” només en tenim un, ens diràs moltes vegades; quan rebis queixes o denúncies de nosaltres, ens preguntis i parlis primer amb nosaltres abans d'emetre cap judici; no et preocupi les estructures –que amb el temps que vivim són molt canviants i efímeres; i que no t'oblidis que abans que bisbe guardià ets capellà pastor.

Res més, voldria dir més coses però no em vull allargar. Sigues benvingut a casa nostra. Benvingut a la meva comunitat que també serà la teva si vols. Estàs convidat a fer un “pa amb tomata” el dia que vulguis amb mi i la comunitat. Posa la data.

Ramon Masachs, agost del 2008, Poblenou – Pineda de Mar